Довго їх сонце без жалю пекло,
Довго! І нагло за хмари зайшло...
Вихор схопився, і грім загримів,
Дуб передчуттям грози зашумів,
Вдарила блискавка в груди кудись...
Свіжі дощі полились, полились...
Шепчуть троянди: "О, лийтесь рясніш,
Дайте нам дихати грудьми вільніш...
Наші гарячі уста остудіть,
Нас напоїть, напоїть, напоїть..."

. . . . . .

В вазі в кімнаті троянди стоять,
Дивляться ясно, цвітуть і пахтять,
Усміхом грають пелюстки бліді,
Радо хлюпочеться листя в воді.